

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek,
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. MV-9633-6/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. MV-9633-6/SO-2024, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 11. 2023, č. j. OAM-8576-19/ZR-2023, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě zastával názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť stejně jako prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádnou vlastní úvahu správního orgánu o trvání důvodného a aktuálního nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgány se omezily pouze na citace z rozhodnutí jiných správních orgánů a prvostupňové a napadené rozhodnutí neobsahují žádné konkrétní a individualizované skutečnosti odůvodňující závěr o tom, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že aktuálnost a důvodnost nebezpečí nelze dovozovat jen z předchozího odsouzení za trestný čin či z rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce dále připomněl, že správními orgány citované rozhodnutí o vyhoštění je nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodněno, neboť obsahuje pouze obecné formulace založené na předchozím odsouzení žalobce. Správní orgány proto nemohly svá rozhodnutí založit bez dalšího pouze na citaci obecných a paušálních zdůvodnění. Žalobce dále zastával názor, že argumentace žalovaného stran trvajícího, aktuálního a důvodného nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek je nepřezkoumatelná a všeobecná. Dále žalobce namítl, že se ve správním spisu nenachází rozhodnutí o odsouzení za trestný čin, není proto zřejmé, zda a za jakých okolností byl trestný čin spáchán. Správní orgány se neměly spoléhat pouze na parafrázi odsuzujícího rozsudku správním orgánem jiného státu. Žalobce dále připomněl, že v případě zrušení povolení k pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné zkoumat, zda lze jednání cizince označit za závažné narušení veřejného pořádku, zda existuje místní a časová souvislost, podobnost v předmětu útoku, způsobu provedení trestného činu, opakování stejné či obdobné trestné činnosti a dále zda vzhledem k uplynutí času od spáchání trestné činnosti a vzhledem k informacím, které orgány veřejné moci o chování žalobce v tomto období shromáždily, představuje žalobce i do budoucna aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce s ohledem na výše uvedené zastával názor, že svým jednáním nenaplnil požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“).
3. Žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, uvedl, že judikatura soudů klade důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince. Z hlediska aktuálnosti a skutečnosti nebezpečí je tedy třeba zohlednit zejména způsob provedení a dobu uplynulou od protiprávního jednání, chování žalobce v tomto období, jeho přístup k trestnímu stíhání, souvislost mezi spáchanými trestnými činy a na základě tohoto zhodnocení učinit závěr o existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze zájmů společnosti. Podle názoru žalobce takové hodnocení v napadeném rozhodnutí absentuje, a to zejména s ohledem na skutečnost, že správní orgány neměly k dispozici trestní rozsudky a neučinily žádná zjištění k osobnosti žalobce a jeho chování v průběhu času. Žalobce dále uvedl, že v důsledku nedostatečného odůvodnění svých rozhodnutí správní orgány porušily čl. 27 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytové směrnice a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce rovněž s ohledem na absenci argumentace v rozhodnutí správních orgánů neměl možnost vznášet adekvátní protiargumentaci. Žalobce dále uvedl, že s ohledem na své chování od spáchání trestné činnosti nepředstavuje v současnosti aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobce dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť se správní orgány opomněly zabývat otázkou, jak se žalobce choval ve výkonu trestu a po propuštění, a to přestože se jednalo o důležité otázky pro posouzení rizika ze strany žalobce pro veřejný pořádek. Důkazní břemeno přitom neleželo na žalobci, který nemohl dokazovat negativní skutečnosti, tj. že nenarušuje veřejný pořádek, naopak bylo povinností správních orgánů prokázat, že žalobce veřejný pořádek narušuje.

4. Žalobce dále namítl, že výkon trestu v jiné zemi nelze považovat za pobyt mimo území ve smyslu § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se jednalo o skutečnost nezávislou na vůli žalobce. Žalobce uvedl, že pokud by nebyl omezen na svobodě, do České republiky by přicestoval, v důsledku čehož by nebyla naplněna hypotéza § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce zastával názor, že uvedené ustanovení cílí na osoby, které svým pobytem mimo území České republiky projevují vůli se zde nezdržovat. Žalobce zastával názor, že správní orgány byly povinny v této souvislosti zohlednit všechny okolnosti daného případu ve smyslu základních zásad činnosti správních orgánů. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány nehodnotily zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života, přičemž zásadní skutečností je délka pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2004, správní orgány nicméně tuto skutečnost dostatečně neposoudily, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí v této části. Žalobce zdůraznil, že pobyt na území Spolkové republiky Německo byl způsoben trestním řízením a nikoli volnými skutečnostmi na jeho straně, a proto by neměl být brán v potaz v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Toto období navíc tvoří minimální část z celkové doby pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že má na území České republiky zletilého syna, který je jeho nejbližším příbuzným. Žalovaný se odmítl zásahem rozhodnutí do života žalobce zabývat, neboť žalobce spáchal drogovou trestnou činnost a nevyjádřil se k výzvě správního orgánu. Žalobce tento přístup považoval za nepřipustný. Žalobce pokračoval, že žalovaný měl o jeho osobním životě dostatek informací, věděl, že žalobce je zde etablovaný a má zde svého syna, a proto se měl s těmito skutečnostmi řádně vypořádat. Žalobce zdůraznil, že hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nemůže být založeno na skutkové podstatě ustanovení, jehož naplnění je předmětem rozhodnutí. Žalobce dále považoval za nepřezkoumatelné odůvodnění určení lhůty k opuštění území v délce 30 dnů, která byla stanovena výrokem II. napadeného rozhodnutí. Žalovaný podle názoru žalobce dostatečně nezdůvodnil přiměřenost stanovené lhůty k vycestování, když zahájení řízení a vydání nepravomocného rozhodnutí nemají vliv na přiměřenost stanovené doby. Tato doba běží od nabytí právní moci. Žalobce zdůraznil, že postup, kdy by účastníci řízení byli nuceni se od zahájení řízení připravovat na svou cestu, mít sbaleno a vypovědět všechny závazky, vede jednak k právní nejistotě, jednak k situaci, kdy by správní řízení mohlo být zahájeno vydáním rozhodnutí, které okamžitě nabyde právní moci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě citoval na případ dopadající právní úpravu a připomněl, že řízení o zrušení pobytového oprávnění žalobce bylo zahájeno na základě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištění, že na území Spolkové republiky Německo pobýval neoprávněně a páchal tam závažnou drogovou trestnou činnost. Podle názoru žalovaného skutečnost, že by žalobce při pobytu na území jiného smluvního státu mohl ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vyplynula z odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění ze Spolkové republiky Německo, kterým byl žalobce vyhoštěn na devět let. Žalovaný zastával názor, že trestná činnost žalobce na území Spolkové republiky Německo i jeho zařazení do evidence Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) byly v řízení hodnověrně dokázány a nebylo zapotřebí dalšího dokazování. Žalovaný založil svůj závěr o trvajícím nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce nejen na odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody, ale vzal v úvahu i závažnou povahu trestné činnosti. Žalovaný dále připomněl, že žalobce k páčání trestné činnosti zneužil právě povolení k trvalému pobytu umožňující mu volný pobyt v rámci států Evropské unie. Žalovaný rovněž uvedl, že přihlédl ke skutečnosti, že žalobce neprojevil lítost nad svým jednáním, nepředložil žádné důkazy o svém řádném životě, ačkoli mu muselo být známo, že řízení je vedeno za účelem zrušení jeho pobytového oprávnění na území. Žalovaný proto dospěl k závěru, že ze strany žalobce stále trvá nebezpečí narušení veřejného pořádku.

6. Žalovaný dále připomněl, že pobytové oprávnění bylo žalobci zrušeno i z toho důvodu, že nepobýval na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, přičemž nedobrovolný pobyt žalobce na území Spolkové republiky Německo byl důsledkem jeho předchozího úmyslného jednání. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců přitom není rozhodné, z jakých důvodů cizinec mimo území pobývá a rozhodná je pouze celková doba pobytu mimo území a přiměřenost takového rozhodnutí. Při posouzení přiměřenosti by bylo možné vzít v potaz i závažné důvody nepřítomnosti cizince na území, pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody nicméně podle názoru žalovaného není skutečností, k níž by mělo být ve prospěch žalobce přihlíženo. Žalovaný dále zastával názor, že žalobce nemá na území České republiky žádné zohlednění hodné vazby na další osoby, neboť zde žije pouze jeho dospělý syn a bývalá manželka. Žalobce rovněž nedoložil a netvrdil, že by měl v České republice významný zdroj svých příjmů či jiné oprávněné zájmy, do nichž by napadené rozhodnutí mohlo zasáhnout a neuvedl jiné konkrétní negativní následky způsobené napadeným rozhodnutím. Žalovaný zdůraznil, že samotná délka pobytu žalobce na území České republiky není důvodem pro závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a žalobce si měl být vědom rizik páčání trestné činnosti na území Spolkové republiky Německo. Žalovaný připustil, že napadené rozhodnutí může způsobit určitý zásah do života žalobce, s ohledem na zjištěné skutečnosti se však nejedná o zásah nepřiměřený. Žalovaný pokračoval, že přiměřenost rozhodnutí byla v řízení posouzena na základě skutečností zjištěných k osobě žalobce, přičemž žalobce žádné konkrétní závažné skutečnosti ke svému soukromému a rodinnému životu netvrdil a nenabídl žádné důkazy. Podle názoru žalovaného splňuje napadené rozhodnutí všechny požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí správním řádem, a proto navrhl soudu zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. Žalobce v replice uvedl, že vyjádření žalovaného stejně jako prvostupňové a napadené rozhodnutí neobjasňuje, proč žalobce představuje trvalý hrozbu závažného narušení bezpečnosti a veřejného pořádku. Žalobce opětovně připomněl, že předchozí odsouzení a vyhoštění z území jiného státu takovým podkladem nejsou. Žalobce označil za nepřipustný požadavek žalovaného, aby prokázal, že nespáchal trestnou činnost, neboť žalobce nemohl dokazovat negativní skutečnosti. Žalovaný po žalobci navíc nepožadoval předložení výpisu z Rejstříku trestů a z právních předpisů taková povinnost neplyne. K neprojevení lítosti nad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchaným skutkem žalobce uvedl, že nebylo jeho povinností uvádět, že svého skutku lituje a žalovaný nemá žádný reálný podklad k domněnkám o vnitřním životě žalobce, neboť si správní orgány neopatřily trestní rozsudek, v důsledku čehož neznají vyjádření žalobce ohledně lítosti. Žalobce zdůraznil, že žalovaný dovozuje vše z rozhodnutí o správním vyhoštění a nemá žádnou skutečnou znalost o trestním řízení vedeném proti žalobci.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 5. 5. 2023 sdělení od Policejního prezidia České republiky, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, odbor operativní spolupráce, že cestou SIRENE Německo byla obdržena zpráva, že žalobce byl z území Německa vyhoštěn na základě několika ilegálních pobytů na území a opakovaného porušování zákonů. Žalobce přicestoval do Německa dne 1. 12. 2018, od 20. 4. 2020 do 30. 8. 2022 byl ve vězení Niederneuendorfer z důvodu drogové trestné činnosti, do zahraničí odcestoval dne 4. 1. 2023. Součástí správního spisu je i rozhodnutí Zemského imigračního úřadu ze dne 17. 11. 2021, č. j. R 236-019061501551, kterým bylo žalobci uloženo vyhoštění ze Spolkové republiky Německo na dobu devíti let. Ve zmíněném rozhodnutí o vyhoštění je uvedeno, že žalobce přicestoval do Spolkové republiky Německo dne 5. 3. 2019, přičemž jako státní příslušník Vietnamu s českým povolením k pobytu, se mohl zdžovat ve Spolkové republice Německo za účelem turistiky po dobu tří měsíců, přičemž tato lhůta vypršela dne 6. 6. 2019, a od 7. 6. 2019 se žalobce zdržoval na území Spolkové republiky Německo protiprávně, přičemž bydlel na adrese X.
12. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky dne 4. 1. 2004 a ode dne 16. 3. 2005 byl držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, neboť byl ode dne 8. 1. 2005 ženat s paní K. Š. Oznámením ze dne 18. 5. 2023, č. j. OAM-8576-3/ZR-2023, správní orgán prvního stupně zahájil se žalobcem správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Oznámením ze dne 1. 6. 2023, č. j. OAM-8576-5/ZR-2023, rozšířil správní orgán prvního stupně právní kvalifikaci oznámení o zahájení správního řízení na základě zjištěných nových skutečností tak, že zahájil řízení ve věci zrušení platnosti povolení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu i podle § 87l odst. 1 písm. d). Správní orgán prvního stupně dále vyzval žalobce, aby se vyjádřil k dopadům případného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do svého soukromého a rodinného života. Žalobce tak nicméně neučinil a rovněž se na výzvu správního orgánu prvního stupně neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce dne 27. 11. 2023 blanketní odvolání, které následně doplnil. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

13. Soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti. Žalobce považoval za nepřezkoumatelnou úvahu o délce lhůty k vycestování z území, stanovené žalobci výrokem III. prvostupňového rozhodnutí.
14. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Soud nejprve připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Z rozhodnutí rovněž musí být zjištělné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého *„[ú]čelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“*
16. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
17. Správní orgán prvního stupně i žalovaný dospěli ve svých rozhodnutích k závěru, že lhůta k vycestování žalobce z území České republiky v délce 30 dnů je vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Žalobce v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádné zdůvodnění, proč je lhůta 30 dnů přiměřená,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicméně neuvedl žádné argumenty, proč považuje danou lhůtu ve svém případě za nepřiměřenou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k dané otázce správně uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti stanovené lhůty, a navíc mu již bylo od 29. 5. 2023 známo, že správní orgán prvního stupně vede řízení ve věci zrušení jeho pobytového oprávnění na území. Žalobce měl proto podle názoru žalovaného dostatek času zajistit vše potřebné k vycestování, případně zdůvodnit nepřiměřenost stanovené lhůty. Uvedené odůvodnění soud považuje za přiléhavé a vzhledem k obecnosti žalobcovy argumentace za dostatečné. Žalobce v doplnění odvolání i v podané žalobě pouze namítal nedostatečné odůvodnění stanovené lhůty bez dalšího, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti bránícímu mu ve stanovené lhůtě území České republiky opustit. Zároveň je soudu z úřední činnosti známo, že lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí je v obdobných věcech zcela standardní a ničím výjimečná. Soud proto považuje odůvodnění správních orgánů stran přiměřenosti stanovené lhůty k vycestování za dostatečné a přezkoumatelné.

18. Žalobce dále považoval prvostupňové i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neposoudily dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v podané žalobě zdůraznil, že správním orgánům byla známa délka jeho pobytu na území České republiky, jakož i skutečnost, že zde pobývá žalobcův syn.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, připomněl, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanovila kritéria, která se mají při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince posuzovat, a to: a) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; b) délku pobytu cizince v hostitelském státě; c) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; d) stěžovateli rodinnou situaci; e) počet nezletilých dětí a jejich věk; f) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; g) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát; h) imigrační historii dotčených osob a i) věk a zdravotní stav dotčeného. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ačkoli byla tato kritéria primárně stanovena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, jsou aplikovatelná i v souvislosti s rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu nebo rozhodnutím o vydání povolení k pobytu.
21. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že rodinný život žalobce na území České republiky neexistuje, a proto do něj rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne. Správní orgán prvního stupně popsal, že žalobce je od 22. 2. 2016 rozvedený, na území České republiky má syna narozeného v roce 1999, který je dospělý a nesdílí s otcem společnou domácnost. Správní orgán prvního stupně připustil, že žalobce má na území České republiky povolený trvalý pobyt poměrně dlouhou dobu. Nicméně s ohledem na skutečnost, že od roku 2018 pobýval na území Spolkové republiky Německo lze mít důvodně za to, že žalobce oprávnění k trvalému pobytu konzumuje mimo území České republiky. Správní orgán prvního stupně s ohledem na trestnou činnost žalobce v Německu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a dalších zemích Evropské unie, kde dobrovolně pobýval, konstatoval, že zde žalobce nemá vybudované silné ekonomické, kulturní a společenské vazby a povolení k trvalému pobytu si snaží uchovat právě pro to, aby se mohl volně pohybovat na území smluvních států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně dále připomněl, že se žalobce na jeho výzvu nevyjádřil k dopadům případného rozhodnutí o zrušení pobytu do svého soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně dále odkázal na judikaturu k dané otázce a uvedl, že právo na pobyt na území České republiky mají pouze její občané a žalobce námitkou nepřiměřenosti čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neaktivoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval zjištění správního orgánu prvního stupně stran rodinného života žalobce a uvedl, že žalobce v době rozhodování o zrušení jeho pobytového oprávnění na území neměl žádnou zohlednitelnou vazbu na občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že doba pobytu žalobce na území není s ohledem na jím spáchané jednání (drogová kriminalita) natolik zásadní, že by sama o sobě mohla vést k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž připomněl, že se žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně nevyjádřil k dopadům rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života a v doplnění odvolání neuvedl kromě své délky pobytu na území České republiky jiné skutečnosti týkající se jeho osobních poměrů a vazeb, které by napadeným rozhodnutím mohly utrpět. Žalovaný dospěl k závěru, že samotná doba pobytu žalobce na území, která není spojena s dalšími například ekonomickými vazbami, vazbami na manželku a nezletilé děti nevede k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce navíc podle názoru žalovaného neuvedl žádné konkrétní negativní dopady, které mu napadené rozhodnutí způsobí.

22. Soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány nehodnotily možný zásah svých rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť je zřejmé, že se touto otázkou zabývaly. Žalobce skutečně během správního řízení neuvedl, jak konkrétně zasáhne rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života. V doplnění odvolání pouze upozornil na skutečnost, že na území České republiky pobývá dvacet let, přičemž neuvedl žádné rodinné, ekonomické, společenské a kulturní vazby na Českou republiku. Správní orgány si opatřily informace o rodinném životě žalobce a otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se adekvátně zabývaly. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je dále podle názoru soudu zřejmé, že správní orgány si byly vědomy délky pobytu žalobce na území České republiky a tuto nepochybně významnou skutečnost hodnotily v souvislosti s dalšími okolnostmi případu. Soud proto dospěl k závěru, že odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí v části týkající se posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost.
23. Žalobce dále považoval za nedostatečnou a nepřezkoumatelnou argumentaci správních orgánů o existenci důvodného nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek, tedy k naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že se správní orgány omezily na pouhou citaci rozhodnutí o vyhoštění ze Spolkové republiky Německo, a to bez dostatečně individualizované úvahy dle požadavků judikatury a pobytové směrnice.
24. Podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

25. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
26. Ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2024, č. j. 8 Azs 240/2023, uvedl, že „[p]ojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23)“. Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a konstatuje, že kriminální minulost cizince jistě může být základem úvahy o tom, zda i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestní činnosti atd. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40). Z judikatury dále vyplývá požadavek na individuální posouzení každého jednotlivého případu, který nelze opustit ani u pachatelů těch nejzávažnějších zločinů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 4 Azs 98/2021-22).
27. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům kladeným na odůvodnění závěru o splnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nedostály. Ze správního spisu, prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla skutečnost, že žalobce byl zařazen do systému SIS na základě rozhodnutí o vyhoštění ze Spolkové republiky Německo. Vyhoštěn byl žalobce z důvodu páchaní trestné činnosti na území Spolkové republiky Německo. Správní orgán prvního stupně popsal význam systému SIS a uvedl, že do tohoto systému byl žalobce zařazen úřady Spolkové republiky Německo, protože jeho vstup a pobyt tam

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

představuje hrozbu narušení veřejného pořádku a bezpečnosti. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce v Německu pobýval neoprávněně a páchal tam závažnou drogovou trestnou činnost. Na str. 2 prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno, že skutečnost, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vyplývá z rozhodnutí o vyhoštění, které správní orgán prvního stupně podrobně citoval. Správní orgán prvního stupně uvedl, že hned z úvodu rozhodnutí o vyhoštění lze z jeho vyhodnocení mít za to, že trvá důvodné nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek. Správní orgán prvního stupně pokračoval, že vyhodnocením rozhodnutí o vyhoštění dospěl k závěru, že byla splněna podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť příslušný orgán Spolkové republiky Německo poskytl dostatečné informace, na jejichž základě lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce na území jiného smluvního státu mohl ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud shledal, že správní orgán prvního stupně vycházel téměř výlučně z rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze Spolkové republiky Německo a ze skutečnosti, že je žalobce zařazen do SIS. Správní orgán prvního stupně tedy skutečně neučinil žádné vlastní úvahy o důvodném nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce a neopatřil si žádné další podklady pro svůj závěr. Úkolem žalovaného bylo v odvolacím řízení toto pochybení napravit, doplnit skutkový stav a vlastní přezkoumatelnou úvahou odůvodnit naplnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to tím spíše, že žalobce v doplnění odvolání na nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně upozorňoval.

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení bylo zahájeno na základě informace o tom, že žalobce byl příslušnými německými úřady zařazen do SIS. Žalovaný dále citoval § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a podrobně shrnul obsah rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce je způsobilé narušit veřejný pořádek také na území České republiky, a to na základě zjištěných skutečností ohledně trestné činnosti žalobce ve Spolkové republice Německo, kterou žalovaný hodnotil jako závažnou, stanovené doby vyhoštění z území v délce devíti let a skutečnosti, že žalobce je zařazen v SIS. Žalovaný zdůraznil, že trestnou činností, byť na území jiného členského státu Evropské unie, žalobce jednoznačně porušil veřejný zájem na zachování veřejného pořádku a legální pobyt mu umožnil volný pobyt v rámci států Evropské unie, kterého zneužil pro svou trestnou činnost. Žalovaný pokračoval, že v případě žalobce lze mít za to, že nebezpečí narušení veřejného pořádku stále trvá a závěr o pominutí rizika recidivy bude možné učinit nejdříve po uplynutí doby, po kterou bude veden v evidenci SIS a za podmínky, že prokazatelně povede řádný život. Žalobce rovněž podle názoru žalovaného neprojevil žádnou lítost nad svým jednáním a nepředložil žádné důkazy svědčící o pominutí rizika trvajícího nebezpečí narušení veřejného pořádku.
29. Podle názoru soudu nebyla v odvolacím řízení zhojena vada prvostupňového rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění závěru o trvajícím nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce, neboť odůvodnění žalovaného je rovněž nedostatečně konkrétní a individualizované. Žalovaný téměř nereagoval na zcela konkrétní a rozsáhlou argumentaci žalobce v doplnění odvolání a stejně jako správní orgán prvního stupně opřel své závěry o rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze Spolkové republiky Německo, z něhož čerpal informace o trestné činnosti žalobce a dovodil závěr o nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek. Ačkoli žalovaný citoval čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, požadavkům v něm obsaženým nedostál, neboť dostatečně individualizovaně neposoudil všechny okolnosti případu a chování žalobce. Žalovaný nezjistil a následně ani neposoudil relevantní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit závěr, že žalobce představuje důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. V napadeném rozhodnutí absentuje úvaha, zda je žalobce recidivistou či se dopustil jediného trestného činu. Žalovaný se rovněž nezabýval chováním žalobce ve výkonu trestu a po propuštění, jeho motivem ke spáchání trestného činu a dalšími podstatnými okolnostmi a omezil se na konstatování o závažnosti drogové trestné činnosti. Soud tedy přisvědčil argumentaci žalobce, že prvostupňové i napadené rozhodnutí neobsahují dostatečnou vlastní úvahu správních orgánů o tom, zda trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost či narušit veřejný pořádek. Soud shrnuje, že shledal prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným v části týkající se naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců spočívající v nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce.

30. Soud dále přisvědčil námitce žalobce, že ve správním spisu absentuje rozhodnutí o odsouzení žalobce za trestný čin. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány vycházely výlučně z rozhodnutí o vyhoštění. Ve správním spisu nicméně absentuje trestní rozsudek, na jehož základě byl žalobce ze Spolkové republiky Německo vyhoštěn. Soud připouští, že rozhodnutí o vyhoštění obsahuje informace o trestné činnosti žalobce, jedná se nicméně pouze o sekundární podklad, ze kterého nebylo možné výlučně získávat poznatky potřebné pro posouzení závažnosti spáchané trestné činnosti. Zároveň není součástí správního spisu výpis z Rejstříku trestů fyzických osob, na jehož základě by správní orgány mohly zjistit, zda se žalobce dopustil trestné činnosti na území České republiky či nikoli. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v pobytových věcech cizinců a zejména v případech, kdy je rušeno či neuděleno pobytové oprávnění z důvodu trestné činnosti, je výpis z Rejstříku trestů fyzických osob běžnou součástí správního spisu. Absenci těchto podkladů považuje soud za zásadní pochybení, neboť správní spis neobsahuje informace důležité pro posouzení žalobcovy trestné činnosti, v důsledku čehož správní orgány obou stupňů založily svůj závěr o naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na nedostatečných podkladech.
31. Soud na tomto místě připomíná, že je to správní orgán, kdo je v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost (v projednávané věci byla žalobci společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu zároveň uložena povinnost vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě), povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rozsudku ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69). Nelze pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu)*“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku rovněž dospěl k závěru, že pasivita cizince ve správním řízení nezbavuje správní orgány jejich zákonné povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav. S ohledem na právě uvedené soud považuje za nepřipadný názor žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, tj. že žalobce „*v průběhu předmětného řízení nevyjádřil žádnou lítost* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nad svým jednáním, které mu bylo prokázáno a bylo i důvodem zahájení předmětného řízení. Ministerstvo vnitra ve svých vyjádřeních taktéž nijak neujistil, že trestné činnosti zanechal a žije řádným způsobem života. Žádné konkrétní důkazy svědčící pominutí rizika trvajících nebezpečí narušení veřejného pořádku z jeho strany rovněž nepředložil“. Soud přisvědčil žalobci, že bylo úkolem správních orgánů zjistit skutkový stav věci, a to včetně lítosti žalobce nad jeho trestnou činností a záruk řádného života do budoucnosti. K prokázání uvedených skutečností si měly správní orgány obstarat dostatečné podklady, což neučinily, a proto nelze vyčítat žalobci, že neprokazoval lítost nad svou trestnou činností. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav, který vzaly správní orgány ve vztahu ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za základ pro svá rozhodnutí, neměl dostatečnou oporu ve správním spisu.

32. Soud zároveň nepřehlédl, že napadené rozhodnutí obsahuje jisté formální nedostatky. Ve výrokové části je uvedeno, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podle § 87 odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Z prvostupňového rozhodnutí, správního spisu a samotného znění zákona o pobytu cizinců je přitom zřejmé, že o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu bylo rozhodováno podle § 871 zákona o pobytu cizinců. Výroková část napadeného rozhodnutí tedy obsahuje špatné označení rozhodné právní úpravy. Zároveň je na str. 5 napadeného rozhodnutí citováno znění § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž splnění podmínek tohoto ustanovení je nadále posuzováno, citované ustanovení je nicméně označeno jako § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z pohledu soudu nicméně tyto nedostatky nejsou podstatnou vadou mající vliv na přezkoumatelnost či zákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Soud se dále zabýval argumentací žalobce stran naplnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
34. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
35. Z § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, jednoznačně plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit při kumulativním splnění dvou podmínek. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení k trvalému pobytu zrušit (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46).
36. První podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byla s ohledem na výše rekapitulované v nyní posuzované věci najisto splněna. Jak již soud uvedl výše v rámci rekapitulace zjištění ze správního spisu považuje za prokázané, že žalobce přicestoval do Spolkové republiky Německo dne 5. 3. 2019 a vycestoval odtamtud dne 4. 1. 2023, čímž byla splněna podmínka alespoň dvouletého pobytu mimo území České republiky ve smyslu § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy ve Spolkové republice Německo pobýval déle než dva roky, o čemž nebylo mezi účastníky žádného sporu.
37. Soud v této souvislosti považuje za vhodné doplnit, že z hlediska splnění první podmínky není významné, z jakého důvodu žalobce pobýval mimo území České republiky. Aplikované ustanovení nepředpokládá existenci důvodů nepřítomnosti na území, které by vylučovaly naplnění hypotézy v něm obsažené právní normy, a tedy bránily nastoupení její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dispozice (zrušení povolení k trvalému pobytu). Ani z pobytové směrnice neplyne opak. Ze strany soudu lze tedy konstatovat, že důvodem zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je již samotný pobyt po stanovenou dobu mimo území, neboť tato samotná skutečnost představuje narušení integrační vazby, která je podmínkou existence práva trvalého pobytu. Není žádných pochyb, že bez ohledu na důvod nepřítomnosti žalobce na území České republiky po dobu stanovenou zákonem, resp. směrnicí, došlo již jen z důvodu prosté fyzické nepřítomnosti na území k zániku podstatných aspektů dříve existující integrace žalobce na území České republiky. To je přitom materiálním důvodem, který opodstatňuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a zároveň jednou z podmínek takového postupu je objektivní okolnost, že jeho držitel nepobývá na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Ke stejným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 384/2021-42, když posuzoval důvod zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy důvod nepřítomnosti cizince na území České republiky spočíval v tom, že cizinec pobýval mimo území republiky z důvodu, že musel pečovat o své nemocné rodiče. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„čím je intenzita soukromého a rodinného života cizince na území ČR nižší, tím méně jsou relevantní důvody jeho nepřítomnosti na území ČR. I v případě existence závažných důvodů absence na území ČR tedy budou splněny podmínky pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pakliže zásah do soukromého a rodinného života cizince vedeného na území ČR bude minimální.“* Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a konstatuje, že z citovaného judikátu plyne závěr, že důvody nepřítomnosti cizince na území České republiky mohou být relevantní z hlediska splnění druhé podmínky dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, čímž se soud zabýval níže.

38. Podpůrně ve vztahu k závěru soudu, že důvod nepřítomnosti žalobce z hlediska naplnění podmínek dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců má význam jen při posuzování přiměřenosti rozhodnutí, soud dále poukazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu k obdobně koncipované a slovně formulované normě obsažené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle níž z užití formulace neplyne, že by správní orgány měly přihlížet k důvodu nepřítomnosti cizince na území. Tento důvod však má být zohledněn v rámci eventuálního posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020-22, a ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 284/2019-29). Soud nenalezl žádné argumenty, pro něž by se měl výklad § 87l odst. 1 písm. d) a § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v dané otázce odlišovat.
39. Z uvedené judikatury podle zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že pro naplnění první podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců postačuje objektivní skutečnost nepobývání držitele pobytového oprávnění na území České republiky po dobu dvou let bez ohledu na příčiny, které k této skutečnosti vedly. Soud zároveň doplňuje, že zákon o pobytu cizinců ani judikatura neukládají správním orgánům povinnost zkoumat důvody vedoucí k nepobývání cizince na území České republiky. Otázka, zda žalobce pobýval ve Spolkové republice Německo ze své vůle či v důsledku trestního řízení, není pro danou věc relevantní z hlediska splnění první podmínky v § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy nepobývání na území po dobu dvou let, může však mít význam při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. Pokud jde o druhou podmínku aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kritéria pro posuzování přiměřenosti zásahu stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-67, uvedl, že *„samotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života.“*
41. Soud vycházel z citovaného judikátu, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že zájem na zrušení žalobcova pobytového oprávnění z důvodu nepobývání na území České republiky déle než 2 roky není výrazný. Přesto soud neshledal, že by zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož tento zásah je zcela minimální. Soud v předchozí části tohoto rozsudku při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí poměrně podrobně reprodukoval závěry správního orgánu prvního stupně i žalovaného ohledně osobních, majetkových a sociálních poměrů žalobce, které správní orgány uvedly ve svých rozhodnutích, kdy dospěly k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, přičemž se soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a na uvedené závěry odkazuje.
42. Soud dále nad rámec odůvodnění správních orgánů konstatuje, že ze správního spisu vyplynulo, že žalobce je rozvedený a má v České republice syna narozeného v roce 1999. Syn žalobce je tedy již dospělý a zároveň je jedinou blízkou osobou žalobce na území České republiky. Z ničeho nevyplývá, že by žalobcův syn byl ekonomicky či péčí závislý na žalobci či byl jinak závislý na přítomnosti žalobce na území České republiky. Ačkoli nelze zpochybnit, že si žalobce během dvacetiletého pobytu na území České republiky zde mohl vytvořit zázemí, ze správního spisu nevyplývají a žalobce netvrdil žádné konkrétní kulturní, ekonomické či sociální vazby, v jejichž důsledku by zrušení pobytového oprávnění nepřiměřeně zasáhlo do jeho rodinného a soukromého života. Soud shledal, že žalobce kromě délky pobytu na území České republiky a skutečnosti, že zde má syna, netvrdil žádné jiné důvody způsobující nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Již tyto skutečnosti svědčí o tom, že zásah rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce je minimální.
43. K argumentaci žalobce, že jeho pobyt mimo území České republiky byl způsoben skutečnostmi nezávislými na jeho vůli, konkrétně výkonem trestu odnětí svobody ve Spolkové republice Německo, soud připomíná, že z výše zmíněného rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze Spolkové republiky Německo jednoznačně vyplývá, že žalobce nastoupil ve Spolkové republice Německo k výkonu trestu dne 20. 4. 2020 a ve vězení byl do 30. 8. 2022. Navíc však žalobce již před nástupem do výkonu trestu bydlel od 7. 6. 2019 v Berlíně a ve Spolkové republice Německo byl opakovaně zjištěn jeho nelegální pobyt i před uvedeným datem (viz výše uvedená rekapitulace zjištění ze správního spisu), což svědčí o tom, že sám žalobce o své vůli pobýval přinejmenším od 1. 12. 2018 ve Spolkové republice Německo. Obdobně soud konstatuje, že žalobce byl propuštěn z vězení dne 30. 8. 2022, avšak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Spolkovou republiku Německo opustil až dne 4. 1. 2023, jak plyne z materiálů obsažených ve správním spise (viz výše). Je tudíž zřejmé, že pobyt žalobce mimo území republiky nebyl čistě důsledkem výkonu trestu odnětí svobody ve vězení ve Spolkové republice Německo. Tyto skutečnosti rovněž svědčí o tom, že žalobce nemá blízký vztah k České republice, což může souviset s tím, že žalobce získal trvalý pobyt v České republice jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie, jelikož byl manželem K. Š. od roku 2005 do roku 2016, kdy došlo k rozvodu manželství, a v roce 2017 nabytí syn žalobce zletilosti, tudíž již nepotřeboval péči žalobce, a proto rodinné vazby žalobce na území České republiky byly výrazně oslabeny.

44. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že splnění podmínek pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo v řízení spolehlivě prokázáno.
45. Soud již výše shledal, že prvostupňové a napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v části týkající se podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců spočívající v nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Zároveň správní orgány při posouzení této otázky vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť si neopatřily dostatečné podklady o trestné činnosti žalobce. Soud nicméně přesto nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť výše shledal, že podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byly splněny a v této části rozhodnutí správních orgánů obstojí. Soud zdůrazňuje, že pro zrušení povolení k trvalému pobytu postačuje splnění jediného důvodu, což bylo v případě žalobce naplněním podmínek § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců splněno. Zrušení napadeného rozhodnutí pro vady v části týkající se posouzení zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tedy nevedlo k zachování pobytového oprávnění žalobce, neboť by toto bylo zrušeno dle § 871 odst. 1 písm. d) téhož zákona.
46. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. října 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.